

TRES PISTOLEROS E DOÑA KAY On Another Level (PM0004)

Jäsenlisäyksen myötä Tres Pistoleros on luonut nahkansa ja sen alta on paljastunut uusi uljas tyyllitaitoinen ja monipuolinen kokoonpano. Kolmikko Tammioja, Oksanen ja Mäkinen on saanut selvästi lisää virtaa uudesta jäsenestä. Näkemäni keikat olivat todiste siitä, että bändin tuleva pitkäsoitto olisi todella kovaa kamaa. Nyt kun levy on vihdoinkin soittimessa, niin totta se on, tämä on kova julkaisu.

Katri Heinonen on vahva laulaja, jolta löytyy tarvittaessa potkua. Moniin kilpasiskoihinsa verrattuna hän hallitsee äänensä hyvin eikä sorru missään vaiheessa huutamiseen. Odotankin kuulevani joskus hänen tulkitsevan *I'd Rather Go Blindin*.

Räjähtäen käynnistyvä slidekitarapala *Blues Is The Mother* on varsin rankka pelin avaus. "You Feel Lucky" -EP:llä ensikäsittelyn saanut kappale on alkuperäistä monin verroin energisempi. Uusversion toteutuksessa on bändillä ollut selvästi ZZ Top mielessä. Myös toinen ko. EP:llä ollut sävelmä *These Forever Changes* on kokenut muutoksen. Nyt tarjolla on tymäkkää perusboogieta alusta loppuun asti.

Pelkkää ZZ Toppia levy ei ole, sillä *Jade Like Metuo* selvästi esiin Janne Louhivuoren aikaisen Hurriganesin. Bändin debyyttisingleltä peräisin oleva *Simple Life* on saanut uusiokäsittelyssä varsinaisen testosteroniruiskeen ja versio pyyhkii alkuperäisellä lattiaa mennessä. Levyn ainoa suvantokohta on raskassointinen *Abomination*, joka edustaa sitä tyyllilajia, josta nykyään jaksan innostua aika harvoin, eikä se tapahdu nyt.

Bändin ensimmäinen varta vasten Katrille kirjoitettu sävellys *Whiskey Woman* on varsinainen "Carolina Reaper". Teos on omalla tavallaan vaarallinen, sillä viskin ystävänä sen kuultuani minun tulee aina tarve ottaa lasillinen. Jos olis valtaa niin kuin on mieli, niin lähettäisin kappaleen

leen Erja Lyytiselle sekä muutamalle muullekin naispuoliselle kitaristille ja viestiksi laittaisin lyhyesti ja yksinkertaisesti vain "levytä tämä!". Paras on jätetty jälleen viimeiseksi, tunnelmallinen *Murder Ballad Blues* päättää albumin.

Useassa erässä kasattu palapeli ei maistu pyttipannulta, kokonaisuus toimii. Kun levy on tehty omaan piikkiin, ei studiossa hieromiseen ole käytetty liikoja aikoja, mikä näkyy positiivisesti lopputuloksessa. En sano että "one take and captured" olisi se ainoa oikea tapa, mutta toisaalta aika harvoin neljänneksen (toista) yrityksen jälkeen syntyy mitään maata mullistavaa.

Edellisiin julkaisuihin nähden pari piirua lihaksikkaampi tuotanto, sävyjen varovainen lisääminen on osunut nappiin. Vaikka kolme-pyöräinen auto eteenpäin kulkee, niin neljällä pyörällä varustettu auto on huomattavasti vakaampi ajaa. Samaa voi sanoa myös Tres Pistoleros E Doña Kay'stä. Vaikkei trio ollut missään mielessä huono, ovat palaset Katri Heinosen liittyttyä bändiin lokahtaneet paikoilleen.

Pieni miinus tulee siitä, että "On Another Level" on liian lyhyt. Puolen tunnin pläjäys tällaista herkkua ei riitä mihinkään. Uskoisin heillä olleen takataskussa vielä jotain, että levyn kaipaama kymmenes kappale olisi saatu mukaan.

Riku Metelinen